

Poselství Jeho Svatosti Benedikta XVI. ke Světovému dni misí 2012

„Povolání vyzařovat Slovo pravdy“ (Apoštolský list *Porta Fidei*, 6)

Draží bratři a sestry,

v tomto roce má oslava Světového dne misí obzvláštní význam. Padesáté výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu, zahájení Roku víry a rok biskupské synody na téma „Nová evangelizace“ znovu potvrzuje touhu Církve angažovat se s větší odvahou a zápalem v *missio ad gentes* tak, aby Evangelium mohlo dosáhnout do všech končin země.

Druhý vatikánský koncil za účasti katolických biskupů ze všech koutů světa byl vpravdě zářivým znamením univerzality Církve, kdy poprvé přivítal tak velké množství koncilních otců z Asie, Afriky, Latinské Ameriky a Oceánie.

Rozptýlení mezi nekřesťany, biskupové misionáři, domorodí biskupové i duchovní těchto komunit přinesli s sebou na koncil obraz Církve přítomné na všech kontinentech a tlumočili složité skutečnosti z míst, jež byly nazývány „třetím světem“. Obohaceni svými zkušenostmi duchovních mladých církví a společenství v procesu utváření, motivováni nadšením pro šíření Božího království, významně přispěli ke znovupotvrzení vážnosti potřeby evangelizace národů, a tedy k nutnosti postavit do středu eklesiologie misijní povahu Církve.

Misijní eklesiologie

Toto pojetí je vskutku stále platné. Zažilo plodnou teologickou a pastorační reflexi a zároveň se představuje s novou naléhavostí, protože těch, kteří neznají Krista, je stále mnoho. „Množství těch, kteří očekávají Krista je stále nesmírné.“, řekl bl. Jan Pavel II. ve své encyklice *Redemptoris Missio* pojednávající o stálé platnosti misijního pověření a dodal: „Nemůžeme být uspokojeni, jestliže si uvědomíme, že máme miliony bratří a sester, kteří stejně jako my byli vykoupeni Kristovou krví, ale žijí v nevědomosti o Boží lásce“ (86). Při vyhlášení Roku víry jsem i já napsal, že „dnes, stejně jako v minulosti, nás Kristus posílá na cesty světa hlásat jeho evangelium všem lidem na Zemi“ (Apoštolský list *Porta Fidei*, 7). Toto prohlášení, jak řekl služebník Boží Pavel VI. ve své apoštolské exhortaci *Evangelii Nuntandi*, „není nezávazným vkladem Církve. Je to povinnost uložená Církvi příkazem Ježíše Krista, aby lidé uvěřili a byli spaseni. Toto poselství je tedy nezbytné. Je jedinečné. Nemůže být nahrazeno.“ (5) Proto potřebujeme obnovit stejný apoštolský zápal, jako měly rané křesťanské komunity, které ač maličké a bezbranné, byly schopny svým provoláním a svědectvím šířit Evangelium po celém tehdy známém světě.

Není tedy divu, že Druhý vatikánský koncil a následné Magisterium církve trvá velmi specificky na misijním poslání, které Kristus svěřil svým učedníkům a které musí být zavazující pro všechny lid Boží, biskupy, kněze, jáhny, řeholníky a řeholnice i laiky. Povinnost hlásat Evangelium do všech koutů světa je uložena především biskupům přímo zodpovědným za evangelizaci ve světě, jakožto členům biskupského kolegia, a také

duchovním jednotlivých Církví. Ve skutečnosti „byli vysvěceni nejen pro svou diecézi, ale pro spásu celého světa“ (Jan Pavel II., encyklika *Redemptoris missio*, 63) „kazatelé víry, kteří Kristu přivádějí nové učedníky“ (srovnej *Ad Gentes*, 20) a zviditelňují misionářského ducha a nadšení Božího lidu, aby se celá diecéze stala misionáři“ (ibid., 38).

Prvenství evangelizace

Pověření hlásat evangelium proto pro duchovního správce nekončí jeho péčí o část Božího lidu jemu svěřenou nebo vysíláním kněží či laiků hnutí *Fidei Donum*. Musí obsáhnout všechny aktivity místní Církve, všechny její složky, zkrátka celé její bytí a celou její činnost. Na toto jasně poukázal Druhý vatikánský koncil a následné Magisterium to jasně potvrdilo. Je třeba pravidelně přizpůsobovat životní styl, plánování pastorační a diecézní organizaci této základní dimenzi bytí Církve, zvláště v našem stále se měnícím světě. A platí to také pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života, stejně jako pro církevní hnutí: všechny části velké mozaiky Církve musí z pověření našeho Pána silně cítit povolání hlásat Evangelium, aby byl Kristus hlásán všude. My duchovní, řeholníci a řeholnice a všichni věrní v Kristu máme kráčet ve stopách apoštola Pavla, který jako „vězeň Ježíše Krista pro vás pohany“ (Ef 3,1) pracoval, trpěl a bojoval, aby přinesl Evangelium mezi pohany (srov. Kol 1,24-29) a nešetřil energii, časem ani prostředky, aby hlásal Kristovo poselství.

I dnes musí být misie *ad gentes* pevným bodem a paradigmatem každého církevního úsilí, protože vlastní identita Církve je utvářena vírou v mystérium Boha, který se projevil v Kristu, aby nám přinesl spásu, a posláním o Kristu svědčit a hlásat jej ve světě, dokud on nepřijde. Jako sv. Pavel máme být pozorní k těm, kteří jsou vzdálení, k těm, kteří ještě neznají Krista nebo kteří ještě nezakusili otcovství Boha, při vědomí toho, že misijní „spolupráce zahrnuje nové formy – nejen ekonomickou pomoc, ale také přímé zapojení se“ do evangelizace (Jan Pavel II. (encyklika *Redemptoris Missio*, 82). Oslava Roku víry a biskupské synody o nové evangelizaci bude vhodnou příležitostí znovu rozvíjet misijní spolupráci, zvláště v její druhé dimenzi.

Víra a hlásání

Horlivost při hlásání Krista nás také nabádá ke studiu historie, abychom si uvědomili obtíže, ambice a naděje lidstva, které Kristus musí vyléčit, očistit a naplnit svou přítomností. Jeho poselství je stále aktuální, zapadá do samého jádra historie a může odpovědět na všechny neklid každé lidské bytosti. Z tohoto důvodu si musí být všichni členové Církve vědomi, že „nedozírné obzory Kristova poslání a složitost současné situace volají po nových způsobech efektivní komunikace Božího slova“ (Benedikt XI., posynodní apoštolská exhortace *Verbum domini*, 97). Ze všeho nejdřív je zapotřebí obnovit osobní i společenskou věrnost víře v evangelium Ježíše Krista, „zvláště v době hlubokých změn, které nyní lidstvo zažívá“ (Apoštolský list *Porta Fidei*, 8).

Jednou z překážek rozvoje evangelizace je krize víry, a to nejen v západním světě, ale v celém lidstvu, které však hladoví a žízni po Bohu a musí být pozváno a přivedeno k chlebu života a k živé vodě, tak jako Samařanka, která u Jákobovy studně hovořila s Kristem. Jak popisuje evangelista Jan, příběh této ženy je obzvláště významný (srov. Jan 4, 1-30): potkává Krista, který ji prosí, aby mu dala napít, ale pak s ní mluví o živé vodě, která může utišit žízeň navždy. Zpočátku žena nechápe, zůstává na materiální rovině, ale pomalu je Pánem přivedena na cestu víry, která ji vede k poznání, že on je Mesiáš. Jak o tom říká sv. Augustin: „poté, co

uvítala Krista ve svém srdci, co mohla učinit jiného, než zahodit svůj džbán a běžet do vesnice oznámit dobrou zprávu?“ (srov. Kázání 15, 30)

Setkání s Kristem jako živou osobou, která jediná uspokojí žízeň srdce, nemůže vést k ničemu jinému, než k touze sdílet s ostatními radost z jeho přítomnosti a zvěstovat ho ostatním, aby všichni mohli zakoušet jeho radost. Je nezbytné obnovit nadšení ze sdílení víry, aby se podpořila nová evangelizace společenství a zemí s dlouhodobou křesťanskou tradicí, které ztrácí svůj vztah k Bohu, aby byla znovu objevena radost z víry. Snaha evangelizovat nesmí nikdy zůstat na okraji církevní aktivity a osobního života křesťanů. Naopak ji musí silně zosobňovat a musí zde být vědomí, že oni jsou ti, pro které je Evangelium určeno, a zároveň musí být jeho misionáři.

Jádrem hlásání je stále to samé: Kerygma Krista, který zemřel a vstal pro spásu světa, kerygma Boží absolutní a úplné lásky pro každého muže a ženu, které kulminovalo v seslání jeho věčného a jednorozeného Syna, Pána Ježíše, který nepohrdl přijetím chudoby naší lidské povahy, miloval ji a zachránil ji od hříchu a smrti tím, že nabídl sám sebe na kříži.

Víra v Boha, v tomto projektu lásky představená Kristem, je prvním a nejpřednějším darem a tajemstvím, které musí být přivítáno srdcem a životem, a za nějž musíme stále děkovat Bohu. Víra však je darem, který nám byl dán, aby byl sdílen, je to hřivna darovaná proto, aby nesla plody; je to světlo, které nesmí být nikdy ukryto, ale musí osvětlovat celý dům. Je to nejdůležitější dar, který byl stvořen pro nás v našich životech a který si nemůžeme nechat pro sebe.

Hlásání se stává láskou

„Běda mi, kdybych nehlásal Evangelium!“ říká apoštol Pavel (1 Kor 9,16). Toto slovo má silnou odezvu pro každého křesťana a každou křesťanskou komunitu na všech kontinentech. Misijní uvědomění se stalo přirozeným rozměrem Církví v misijních zemích, z nich většina je mladá, ačkoliv sami stále potřebují misionáře. Mnoho kněží, řeholníků a řeholnic ze všech částí světa, četní laici a dokonce celé rodiny opouštějí svou domovinu a své místní komunity a odcházejí do jiných Církví svědčit a hlásat jméno Krista, v němž lidstvo nachází spásu. Je to vyjádření hlubokého společenství, sdílení lásky mezi Církvemi, tak aby každý muž a každá žena mohli slyšet a naslouchat hlásání spásy a přistoupit ke svátostem, zdroji pravého života.

Spolu s tímto vyzdviženým znamením víry, jež se přeměňuje v lásku, vzpomínám a děkuji Papežským misijním dílům, nástrojům spolupráce v univerzální misii Církve napříč světem. Díky jejich činnosti se hlásání Evangelia stává také intervencí ve prospěch jejich okolí, spravedlností pro nejchudší, možností vzdělání v nevzdálenějších vesničkách, medicínskou pomocí na izolovaných místech, osvobozením od bídy, rehabilitací utiskovaných, podporou osobnímu rozvoji lidí, překonáváním etnických rozdílů a respektem k životu ve všech jeho údobích.

Drazí bratři a sestry, vyprošuji na misii evangelizace ad gentes a zvláště na její pracovníky vylítí Ducha svatého, aby jí Boží milost umožnila rozhodně se prosadit v dějinách světa. Rád bych se pomodlil spolu s bl. Johnem Henrym Newmanem: „Ó Pane, doprovázej své misionáře v zemích, které mají být evangelizovány, dej jim do úst správná slova a požehnej jejich činností.“ Ať Panna Maria, matka Církve a hvězda evangelizace doprovází všechny misionáře Evangelia.

Vatikán 6. ledna 2012 Slavnost Zjevení Páně

BENEDICTUS PP. XVI

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana